

[Indenrigsministeren.]

om det er det ene eller det andet, men jeg er dog nødt til at sige, at det har en Betydning.

Jeg vil udtrykke det saaledes, at det er ikke tilfældigt, at det er blevet saaledes. Det var Rigsdagens Vilje, at dette skulde bygges op under det kommunale Ansvar efter de Retningslinier og Direktiver, som blev givet fra Indenrigsministeriet. Ærede kommunale Repræsentanter her i Rigsdagen vil vide, at det var Forudsætningen for disse Loves Gennemførelse. Efter min Mening kan det, som jeg ogsaa gav Udtryk for dengang i Udvalget, medføre visse Vanskeligheder. Jeg har i den Tid, der er gaaet, søgt at imødegaa disse Vanskeligheder paa eet Punkt, idet jeg har administreret Loven paa den Maade, at det er blevet tilkendegivet Kommunalbestyrelserne, at de kunde indsende Planerne enkeltvis, saaledes at de ikke skulde vente med at indsende Planerne, indtil det hele var bygget op, men kunde indsende f. Eks. Hospitalsplaner eller Evakueringsplaner for de store Byer enkeltvis.

Jeg tror, dette er nødvendigt, fordi denne Sag nødvendigvis maa bygges op trinvis. Der er Mennesker, der tror, at det er en Bygning, man kan rejse lige paa engang, og naar den er rejst, er der skabt en, jeg vil ikke sige 100 pCt.s Sikkerhed, men en ganske overordentlig stor Sikkerhed for Befolkningen, hvis Ulykken engang skulde komme. Saaledes ligger det ikke. Det ligger saaledes, som alle, der har arbejdet med disse Problemer, vil erkende, at man, forudsat at man ikke kan disponere over fuldkommen uoverskuelige Pengemidler, maa gaa trinvis frem, tage det nødvendige og fornuftigste og bygge op det ene oven paa det andet og lidt efter lidt. Deri tror jeg heller ikke, at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft er uenig med mig.

Jeg har tidligere haft Lejlighed til over for Rigsdagen og Rigsdagens Udvalg at gøre Rede for, hvorledes dette Arbejde er ført frem siden denne Lovs Gennemførelse. Jeg har i Finansudvalget og i 21 Mandes Udvalget gjort Rede for, i hvilket Tempo man kunde vente, at Sagen under normale Forhold kunde skride frem, hvilke Ting der er foretaget, og hvilke Ting der vil blive foretaget til forskellig Tid; og jeg vil sige til dem, der har talt om den alt for store Langsomhed, at alle de Embedsmænd, der har haft med den at gøre, har været besjælet af Ønsket om at fremme den paa bedst mulig Maade og i det Omfang, som Loven nu engang giver Mulighed for, naar

det skal bygges op i Samarbejde med de kommunale Raad.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Vanggaard, at der slet ikke med Hensyn til Spørgsmaalet om Udgifternes Fordeling er Tale om, at der her træffes en anden Beslutning end den, der er gældende. I Henhold til Tekstanmærkning paa Finansloven er det afgjort, i hvilket Forhold Udgifterne skal fordeles mellem Kommunerne og Staten. Jeg vil ogsaa tage Afstand fra det ærede Medlem Hr. Vanggaards Udtalelse, naar det ærede Medlem synes at mene, at der ved dette Lovforslag berøves Kommunerne for meget af deres Myndighed. Dette Lovforslag gør intet andet paa dette Omraade end at sige, at de Planer, der skal bygges op, skal bygges op efter Forhandling og i Samraad med Kommunerne; men Forslaget betyder, at dersom en Kommune ikke inden for en rimelig Frist tilvejebringer disse Planer, saa har Staten Myndighed til at gennemføre dem alligevel.

Det ærede Medlem Hr. Hartel og vist ogsaa det ærede Medlem Hr. Rager antydede, at nogle Kommuner simpelt hen havde vægret sig ved at udføre et Paalæg fra de kompetente Statsmyndigheders Side. Der er jo en anden Mulighed, nemlig den, at Kommunerne ikke paa nogen Maade har vægret sig ved at udarbejde disse Planer, men har ment, at det nødvendigvis maa tage noget længere Tid, end andre maaske har ment. Der er ingen Kommune, der over for os har nægtet at gaa til disse Foranstaltninger.

Saa maa jeg maaske gaa videre til det ærede Medlem Hr. Vanggaard, der sagde, at jeg havde afvist Tanken om Kvindernes Deltagelse i Samariterarbejdet. Det er helt urigtigt. Jeg har tværtimod paa det paa-gældende Tidspunkt, da jeg blev spurgt, sagt, at der var enkelte Omraader, hvor Kvinderne vilde være egnede til at deltage i saadant Arbejde, og jeg nævnte paa dette Omraade Sygeplejerskegerningen og Samaritergerningen, medens jeg sagde, at der i visse Kvindekredse herskede en Forestilling om, at Kvinderne skulde yde deres Indsats paa helt andre Omraader, hvilket jeg maatte tage Afstand fra, fordi jeg mente, at der var andre, der var egnede dertil, og som det var rimeligt at anvende dertil. Jeg vil i den Forbindelse blot henvise til det Arbejde, som nu udføres af de unge, der indkaldes til den civile Luftbeskyttelsestjeneste. Det er mig ikke muligt at se, at der overhovedet kan peges paa andre her i Landet, der er bedre egnede til, og som det er mere rimeligt at